

Hem till Afrika

Han vill ta en rök innan döden.

Det är inte svårare än så. Behöver inte vara svårare än så. Han går ut på balkongen. Den slitna gröna trasmattan från Myrorna är mer eller mindre sönderstrimlad av alla fötter som gått över den. Eller alla och alla. *Hans*. Men när han sitter i den grå fällstolen och röker och blundar brukar han roa sig med att låtsas att hundratals, ja kanske tusentals för honom främmande människor gått fram och tillbaka över den här mattan. Medan han inte varit hemma har de brutit sig in i hans lägenhet och gått raka vägen ut på balkongen. Där har de vankat fram och åter över den där mattan; kanske har någon suttit på stolen också. Någon har eventuellt försökt tända en cigarett, hade han eller hon inga egna fanns det gott om fimpar i askfatet. Men varifrån kom elden?

Varifrån skulle elden komma? Från tårna? Han känner efter, vickar på dem där han sitter i solen. April är vänlig i år. Smältsnön glittrar på parkeringsplatsen nedanför huset och några fåglar (koltrastar?, han kan verkligen ingenting om fåglar) piper i någon buske.

Tobaksdoften. Som han älskade den. Han brukade drömma sig bort; föreställde sig att han var i en kaneldoftande butik i Nordafrika där män satt utanför på små pallar och rökte vattenpipa. De var alla klädda i vita beduindräcker och hade

brun läderartad hud. De talade förstås arabiska, och han förstod ingenting, men ändå kände han något slags broderskap med dem där han betraktade dem genom fönsterrutan.

”Du kommer snart bli utförsäkrad. Du vet vad det innebär, va?”

Han kan bara nicka. Han nickar. Tänker saker som Fas3 (som han tydligen tillhör), Socialtjänstkontoret (som han aldrig varit uppe på), allmosor, allmän skam. Kvinnan på snurrstolen har en sjal virad om huvudet. *Inkvoterat huckle*, tänker han. Han skäms inte över det.

Bredvid honom, på det runda glasbordet, ligger en kortlek. Han tar ett kort på måfå (fortfarande blundar han). Han föreställer sig att det är ett svart kort, men inte klätt. Kanske spader. Förmodligen spader. Genom fönsterrutan ser han männen spela något brädspel. Backgammon eller schack? Det där har han heller ingen koll på.

Han smeker den korta skäggstubben med spelkortet. Det måste vara spader. Han tänker att männen på gatan framför butiken har minst tre fruar var och han föreställer sig också att deras förhudar är långa och gummiaktiga under kaftanerna. Han vet inte varför. De dricker starkt hett te, fastän det är så varmt, och han kan totalt förstå det.

Butiken är fylld av diverse krimskrams som skulle ansetts brackigt och pråligt längre norröver, men här har det sin charm. Stenliknande klumpar överdragna

med bladguld, gamla tjocka böcker, fjäderpennor, glaskulor, askar med sammetsklädda insidor, statyetter, grammofonskivor med artister han aldrig hört talas om eller kan uttala namnen på. Han tar upp en bok och slår upp en sida på måfå. Texten går från höger till vänster och ser ut att vara skriven med druvjuice som sedan torkat in. Medan han försöker fokusera ett enda tecken ur det främmande alfabetet är det som om en skiftning i pappret får skriften att darra till. Svansen på vad som ser ut att vara ett misshandlat G hakar fast i ett uppochnervänt M och det ser nästan ut som en katt som provar svansens kraft efter en eftermiddagslur.

Omslaget till en LP-skiva föreställer två kvinnor i sjalar som står lutade med ryggarna mot varandra. Den ena ler och den andra ser ledsen ut. De är så lika att de skulle kunna vara systrar.

”Nu är det så här att reglerna ... alltså regelverket är sånt, det är inget jag eller någon annan kan göra något åt. Det är lika för alla.”

Hucket kastar en snabb blick i hans riktning, sedan vänder hon huvudet mot skärmen igen. Han kan se sin handlingsplan där under den fula gröna loggan som symboliserar den här omöjliga myndigheten. Plötsligt känner han sig så larvig. Vad gör han där? Vilken plats har han i det här systemet? Vad känner programmet när bokstäverna som bildar hans namn matas in och omvandlas till statistik? Ingenting, naturligtvis. Och det gör inte kvinnan i hucket heller, hon med de så välansade och bleka ögonbrynen att det nästan ser ut som om hon ramlat ner i en pöl klorin med ansiktet först.

”Okej, okej. Okej”, säger han. ”Men jag säger bara att jag inte gillar det. Jag fattar att det är så, att systemet är sånt, men det betyder inte att jag behöver gilla det.”

Han lutar sig åt sidan. Snurrstolen är lätt framåtlutad. När han kom in i rummet hade hon sagt att han kunde sitta var han ville. Det var antingen den här stolen eller en av de hårda svarta trästolarna. Där har han nu lagt sin vinterrock. Det dyraste plagget han äger. Kashmir, och han har fått många komplimanger för den. När det händer brukar han luta kinden mot axeln och säga: ”Vad säger man, va?” och sedan, till den som givit komplimangen: ”Den säger tack.”

Skitroligt.

Cigaretten tar slut så otroligt fort. Smaken av kanel ligger kvar på tungan lika länge som det sköna i orgasmen varar. Sedan klibbar sperman fast och kallnar.

Nedanför balkongen ligger ett par ojämna snöfläckar och vägrar släppa taget och dö. *Varats sperma.* Han funderar på att sikta på dem.

”Du måste finnas tillgänglig för jobb i andra kommuner också. Om det krävs måste du-”

Hucket ser medlidsamt på honom. Händerna som en skål. Hon har en liten guldring om höger lillfinger. Varför höger? Han funderar på att rycka det där inloggningskortet de sticker in i tangentbordet och sedan springa. Vad skulle

han göra med det? Kanske ta sig ända in, genom alla låsta dörrar, ända in till deras allra hemligaste fikarum där coacher och handläggare med blekta ögonbryn sitter och käkar tårta för fulla muggar medan de firar ännu en utförsäkring.

”Ja, ja, absolut. Visst. Jag har fattat ... det.”

Hon ser så bekymrad ut. Varför? Vad bryr hon sig om honom, egentligen? Han blundar och föreställer sig att hon har en syster någonstans, någon som är hennes absoluta motsats. Någon som alltid ler. Kanske tycker hon om att sjunga också, systemen alltså. Det kan man aldrig veta. Han föreställer sig hur de en gång varit riktigt nära, men att systemens spirande sångtalang så stött in en kil mellan dem, och att det nu existerar ett ofrånkomligt och obönhörligt avstånd mellan dem.

Han vänder och vrider på LP:n. Allt text är på arabiska. Förstås. Och senare, när han lägger den smårepiga plastbiten på spelaren och för pickupen till rätt läge (men då är han hemma sedan länge, och har bytt den intensiva solen och värmen utanför butiken i Nordafrika mot regn och slask och annat välbekant) är hennes (deras?) sång nasal men medryckande, varm och kall samtidigt, som en gyllene reptil med människoblod som virvlar runt i den smala kroppen, som i en cirkel, som i en ring på ett finger.

Hon far ut med händerna, och rörelsen överraskar honom. Det hade han inte förväntat sig av henne. Och så ler hon.

”Men vi gör så här nu. Jag skriver i handlingsplanen att du träffar din coach två gånger i veckan från och med nu, och så är det de här allmänna mötena en gång i månaden.”

Som om hon plötsligt kommit på något revolutionerande. Han blundar med ena ögat och sätter tummen mot det flottiga konvolutet. Täcker ett av ansiktena. Öppnar ögat. Blundar med det andra, samtidigt som han flyttar över tummen till det andra ansiktet. Upprepar. De börjar flyta ihop, och till slut står hon ensam där och han vet inte vem av dem det är, och om det är hon som sjunger nu, den där varmkalla ormrösten från stereohögtalarna.

Han böjer sig över balkongräcket, så långt ut det går utan att förlora jämvikten. Så spottar han och betraktar loskans färd mot jorden. Precis i samma ögonblick den når marken slår det honom att de naturligtvis måste vara omskurna där under kaftanerna.